

ÖVERKLAGANDE AV LICENSJAKT PÅ BJÖRN SAMT BEGÄRAN OM INHIBITION

Förvaltningsrätten i Luleå
Box 849
971 26 Luleå

2016-06-29

Länsstyrelsen Gävleborg
801 70 Gävle

Klagande:

Naturskyddsföreningen Gävleborg
Strandgatan 10
792 30 Mora

Överklagat beslut:

Länsstyrelsen i Gävleborgs beslut om licensjakt på högst 25 björnar den 10 juni 2016 med diarienummer 218-4332-16.

Naturskyddsföreningen Gävleborg har valt att överklaga ovanstående beslut om licensjakt på björn i Gävleborgs län då vi anser att det strider mot den svenska jaktförordningen och EU:s art- och habitatdirektiv.

1. Yrkanden

Naturskyddsföreningen Gävleborg yrkar att Naturvårdsverket upphäver beslutet om licensjakt på högst 25 björnar i Gävleborgs län. Föreningen yrkar även på att Naturvårdsverket beslutar om inhibition av förordnanden i licensjaktbeslut om att beslutet skall gälla utan hinder av att det överklagas enligt jaktförordningen 59 § (verkställighetsförordnanden). Föreningen yrkar på att inhibitionsbeslutet utformas så att det gäller fram till dess ärendet slutligt avgjorts och vunnit laga kraft.

2. Grunder för överklagandet

Länsstyrelsens beslut strider mot den svenska jaktförordningen och EU:s art- och habitatdirektiv.

Jaktbeslutet innebär att totalt 25 björnar kan fällas vid årets jakt, vilket betyder enligt vår uppfattning att beslutad förvaltningsnivå, som redan 2015 underskreds, ytterligare kommer att underskridas. Enligt den senaste spillningsinventeringen för björn som genomfördes 2012 bestod den svenska björnstammen av 381 individer. Enligt fakta från Skandinaviska björnprojektet har nu björnstammen i länet visat sig minska med i genomsnitt 3 % per år mellan perioden 2009-2015, detta enligt björnobsen. En sexårsperiod är också deras rekommendation för att beräkna trender i björnstammen med anledning av björnens ekologi. Detta är ny faktabaserad kunskap som Länsstyrelsen Gävleborg tagit del av innan beslutet om licensjakt fastställdes och gör att vi ställer oss mycket kritiska till deras beslut och att de rent jaktliga motiven får styra beslutsfattandet hos denna myndighet.

Förvaltningsmålet för björn i Gävleborg fastställdes hösten 2014 till 360 individer. Utgående från

spillningsinventeringen 2012 då populationen i länet uppskattades till 381 björnar och med en minskning med 3 % per år ger detta en population redan 2015 *under* länets förvaltningsnivå på ca 348 individer och en indikation om en minskning under 2016 till endast 337 björnar i länet, alltså klart under den fastställda förvaltningsnivån på 360 individer.

Mot bakgrund av de senaste uppgifterna från Skandinaviska björnprojektet skulle en licensjakt under året innebära ett så stort ingrepp att det inte är förenligt med kravet om gynnsam bevarandestatus och följer således inte art- och habitatdirektivets undantagsbestämmelser som har införts i svensk lagstiftning genom bl. a. jaktförordningen 23 c § första stycket som anger de allmänna förutsättningarna för licensjakt:

”Förutsättningen för att licensjakt efter björn, varg, järv och lo ska kunna tillåtas är att det inte finns någon annan lämplig lösning och att jakten inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. Jakten måste dessutom vara lämplig med hänsyn till stammarnas storlek och sammansättning samt ske selektivt och under strängt kontrollerade förhållanden. Förordning (2009:1265)”

Eftersom undantagsbestämmelser skall tolkas restriktivt och den myndighet som fattat beslutet har bevisbördan för att nödvändiga förutsättningar föreligger för varje undantag, skall medlemsstaterna säkerställa att varje åtgärd som påverkar skyddade arter endast tillåts genom beslut som är noggrant och tillräckligt motiverade och som hänvisar till de skäl, villkor och krav som anges i artikel 16.1 i livsmiljödirektivet. Vi anser det vara oklart på vilken eller vilka grunder länsstyrelsen motiverar beslutet enligt art- och habitatdirektivet. De nämner artikel 16 i texten till sin överklagan, men preciserar inte vilken eller vilka undantagsregler man hänvisar till och vi menar att detta skall preciseras och tydliggöras varför det inte finns någon annan lämplig lösning och att undantaget inte heller försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus. Detta saknas på ett tydligt sätt i länsstyrelsens beslut.

Enligt EU-domstolens praxis så har myndigheten en långtgående bevisbörda för att de syften man anger verkligen kan uppnås med jakten. Därför måste länsstyrelsen också kunna uppvisa bevis eller underlag för att björnjakten verkligen kan nå de syften man anger om att ”begränsa och förhindra allvarliga skador”, ”minska björnens påverkan på tamdjur”, ”bibehålla deras skygghet”, ”stärka lokalbefolkningens delaktighet” och ”öka acceptansen”. I de fall länsstyrelsen inte kan visa upp underlag som gör detta troligt, så ska denna omständighet anses ligga länsstyrelsen till last i den proportionalitetsbedömning som ska göras. Vår uppfattning är att länsstyrelsen inte har lyckats uppvisa bevis eller underlag för att beslutet om licensjak när de syften man anger.

Av den allmänt tillämpliga proportionalitetsprincipen, som också slagits fast av EU-domstolen inom artskyddsområdet (se domen i mål C-76/08, kommissionen mot Malta, punkt 57), följer att det undantag från skyddssystemet som en medlemsstat har för avsikt att göra, ska stå i proportion till de behov som motiverar undantaget. Vi anser att behovet som motiverar undantaget saknas i beslutet om licensjakt och i vart fall inte står i rimlig proportion.

Man hänvisar även i sitt beslut till den nationella förvaltningsplanen för björn från Naturvårdsverket att ”när inventeringar visar att björnstammen *ligger långt över det nationella referensvärdet* kan licensjakt utgöra en av flera åtgärder i förvaltningen för att minska risken för socioekonomiska konsekvenser”. Vi ligger som tidigare påtalats idag **inte** långt över referensvärdet utan i stället under gällande förvaltningspopulation.

Länsstyrelsen hänvisar i sitt beslut till ett antal propositioner (prop. 2000/01:57, prop. 2008/09:210, prop. 2012/13:191) och menar att dessa utgör underlag till en licensjakt år 2016 för att minimera oacceptabla förhållanden mellan människa och rovdjur, att björnstammen har gynnsam bevarandestatus och att den normala jaktformen därför bör vara licensjakt. Vi konstaterar att dessa är mellan fyra och sexton (16) år gamla och beklagar att Länsstyrelsen fortfarande hänvisar till gamla studier och kunskaper i stället för att arbeta mot ett modernare synsätt, aktuella rapporter och studier samt ett framåtsträvande mål med en förvaltning i någorlunda konsensus.

3. Utveckling av vårt överklagande

Björnens skydd i lagstiftningen

Björnen är klassificerad som ”nära hotad” i den nationella rödlistan, som upprätthålls av Artdatabanken vid Sveriges Lantbruksuniversitet. Artdatabanken tar fram och sköter rödlistan på uppdrag av Naturvårdsverket, baserat på internationellt vedertagna kriterier från Internationella Naturvårdsunionen, IUCN.

Enligt art- och habitatdirektivets artikel 12 är det förbjudet att fånga, döda eller störa arter listade i bilaga IV, bl.a. björn, lodjur och varg. Undantag får göras enligt artikel 16.1 ”förutsatt att det inte finns någon annan lämplig lösning och att undantaget inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos bestånden av de berörda arterna i deras naturliga utbredningsområde”. Dessa skyddsregler återspeglas av fridlysningsbestämmelserna i den svenska artskyddsförordningen 4 §.

Björnstammens förvaltning och nedåtgående tillstånd

De senaste sex åren har tilldelningen för den årliga licensjakten legat kring 10 – 13 procent utgående från den beräknade populationen om 381 björnar enligt spillningsinventeringen 2012.

Vi har tidigare varit kritiska till denna höga tilldelning och menar att den också är orsaken till att björnpopulationen minskat från 2008 års bedömning om ca 528 individer till 2012 års 381 individer. Denna minskning har skett trots att det är Länsstyrelsen och dess viltförvaltningsdelegation som fastställer förvaltningsmålen för de stora rovdjuret och dess beslut 2010-06-08 att balansera stammen vid 2008 års nivå (528 individer).

Jämfört med den beräknade populationen 2008 var också skattningen 2012 lägre än beräknat enligt Skandinaviska björnprojektet och redan då ansåg man att detta kunde tyda på att ökningen sedan 2001 inte varit så hög som björnobsen hade visat.

Vi önskar också peka på att den negativa trend som björnobsen i länet visat under senare år uppvisar liknande negativa mönster som i Norrbotten och Jämtland där det konstaterats en minskning motsvarande 8 respektive 7 procent årligen sedan 2008 orsakat av omfattande licens- och skydds jakt. Vidare har vi tidigare (2014-06-24) pekat på det faktum att det i Gävleborg fällts nästan tre gånger så många björnar per ytenhet i jämförelse med Norrbotten och en faktor 1,3 jämfört med Jämtland. Gävleborg har dessutom en befolkningstäthet per km² som är cirka sex gånger högre än de båda jämförda länen, vilket högst sannolikt påverkar björnarnas tillgång till habitat genom mer begränsade utbrednings- och expansionsmöjligheter.

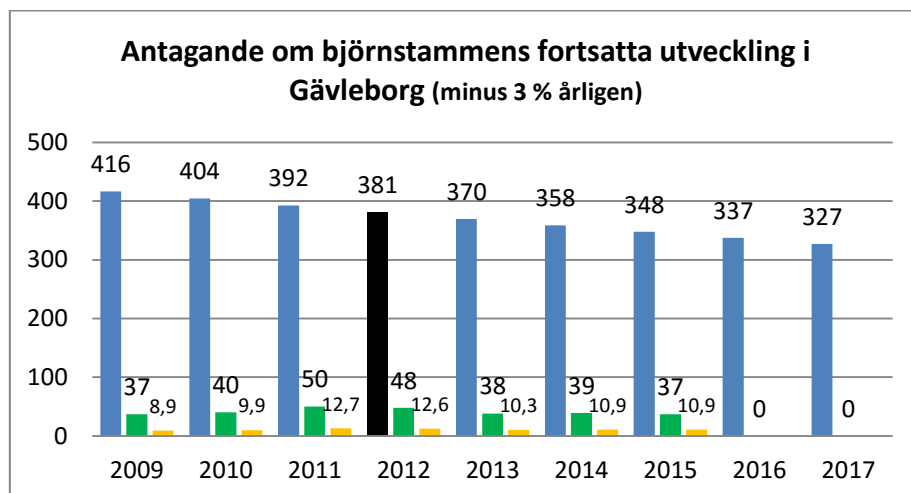
”Björnstammen skall samtidigt förvaltas utan att den undre gränsen för förvaltningsmålet underskrids” skriver länsstyrelsen i sitt beslut. Som vi tidigare redogjort har viltförvaltningsdelegationen beslutat att förvaltningsnivån skall vara 36 föryngringar, d.v.s. 360 björnar i länet. Inventeringsresultatet 2012 som Skandinaviska björnprojektet presenterade och som länsstyrelsen skall utgå ifrån var ca 381 björnar och med den nedåtgående utvecklingen på 3 % som björnobsen för länet påvisat betyder det att

antalet björnar redan 2015 hade underskridit länets förvaltningsnivå och var ca 348 st. Med osäkerhetsfaktorn över hur stor den nedåtgående trenden egentligen är, den förväntade skyddsjakten under året, trafikdödlighet samt naturlig dödlighet bör det stå helt klart att någon ytterligare licensjakt på 25 björnar inte kan tillåtas eller bedömas som ”rimlig”, utan skulle stå i strid med både Svensk jaktlagstiftning och EU’s art- och habitatdirektiv då den gynnsamma bevarandestatusen troligen skulle påverkas.

Även Länsstyrelsen har noterat nedgången och skriver att ”populationen i länet sannolikt minskat”. Vi anser dock att det utifrån den graf som beskriver trendutvecklingen och som anges i beslutet (figur 1), enkelt kan konstateras att minskningen inte är sannolik utan tydligt minskande och närmast i paritet med de observationsmönster som björnpopulationerna i Norrbotten och Jämtland uppvisat och där forskarna 2013 konstaterade en årlig minskning motsvarande 8 respektive 7 procent årligen sedan 2008 (Skandinaviska björnprojektet, rapport 2014-2). Uppenbarligen ignorerar Länsstyrelsen, eller i vart fall undviker att beröra, det faktum att populationen i länet minskat från nivån 528 individer 2008 till 381 björnar fem år senare (2012) enligt de beräkningar som björnforskarna tagit fram via spillningsinventeringar 2001 samt 2012 och trenden enligt den så kallade björnobsen.

I motiveringen till licensjakt anger Länsstyrelsen vidare att ”utan en reglering av björnstammen genom licensjakt kommer stammen ”att växa i storlek”. Vi kan inte tolka Länsstyrelsens uttalande på annat sätt än att man uppenbarligen inte förstår, eller helt bortser från det faktum att björnstammen i länet inte växer i antal utan tvärtom minskar och minskar avsevärt utgående från bedömningen 2008 (528 individer) till 381 björnar enligt spillningsinventeringen 2012, och tangerade beslutad förvaltningsnivå 360 individer redan 2014 och väl underskrider densamma 2015 enligt grafen nedan. Vid en fortsatt minskning motsvarande 3 procent, kommer populationen att ytterligare minska till cirka 330 individer fram till 2017 då en ny spillningsinventering väntas.

Det är vidare naturvårdens bestämda uppfattning att beroende på den procentuellt höga tilldelning som skett de senaste fem åren (10-13 %), så kommer den årliga minskningen att förvärras ytterligare och estimerat till minus 5 procent från 2015. Detta innebär att populationen 2017 troligen kommer att ligga på nivån cirka 300-310 individer och således långt under beslutad förvaltningsnivå (360).

Antagande om björnstammens utveckling till 2017 baserat på en årlig minskning om 3 %. Gröna och gula staplar utgör antal fällda björnar vid licensjakt respektive procentuell andel fällda björnar.

Noterbart är även att Länsstyrelsen och dess Viltförvaltningsdelegation (VFD) 2010 beslutade att länets förvaltningsnivå för antalet björnar skulle balanseras kring 528 individer, vilket var den av

björnforskarnas beräknade population för länet 2008 (Rapport 2009-2). Sedan dess har förvaltningsnivån ändrats nedåt vid två tillfällen, dels 2013-06-17 då VFD tog beslut att gällande förvaltningsnivå bör motsvara resultatet av 2012 års spillningsinventering, ett resultat som vid beslutstillfället inte var officiellt känt men som kom som ett preliminärt resultat motsvarande 381 individer bara ca två veckor efter VFD-mötet. Den tredje revideringen av förvaltningsnivån (360 individer) beslutades av VFD 2014-11-27, uppenbarligen för att därmed kunna tillstyrka en viss licensjakt.

Enligt ovanstående och enligt vår uppfattning, förfaller det som att Länsstyrelsen och dess Viltförvaltningsdelegation i högre grad ombesörjer möjligheten till licensjakt på björn än vikten av att balansera och innehålla beslutade förvaltningsnivåer, trots att man tydligt i sin motivering anger att *björnstammen ska förvaltas utan att gränsen för förvaltningsmålet underskrids*.

4. Länsstyrelsens bristande argument för licensjakt

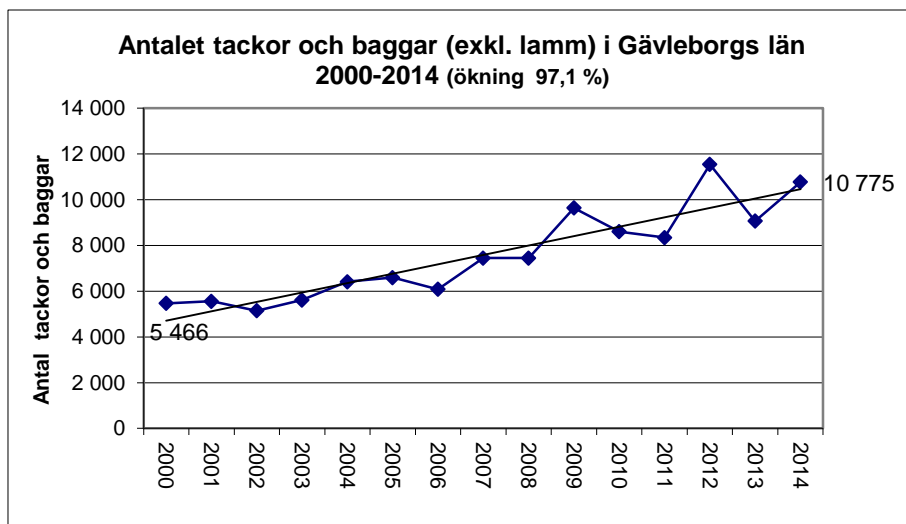
Populationsberäkning

Länsstyrelsen Gävleborg redovisar under stycket ”bakgrund” olika siffror och statistik på populationen av björn samt om beslutade förvaltningsnivåer i landet. Man hänvisar bl a till Skandinaviska björnprojektets slutresultat vid 2012 års spillningsinventering, och menar att populationsberäkningen för Gävleborg var 381 st med ett 95-procentigt konfidensintervall på 326 – 588 björnar. Detta är direkt felaktigt där det korrekta konfidensintervallet enligt nämnd rapport är 295 -591 björnar. Detta betyder att det med 95% sannolikhet finns minst 260 björnar i Gävleborgs län, men att det efter årets jakt inte går att säga med 95% sannolikhet att stammen överstiger 250 individer, Naturvårdsverkets fastställda miniminivå för länet 2014!

Skador

Länsstyrelsen motiverar licensjakten med att en ökande björnstam *kan* öka risken för skador på tamdjur och negativa socioekonomiska konsekvenser utan att närmare precisera vare sig konsekvensernas omfattning eller verkliga kostnader för uppkomna skador. Detta menar vi är en allvarlig brist i ett beslut som berör en fredad art som är klassificerad som nära hotad enligt Artdatabankens rödlista.

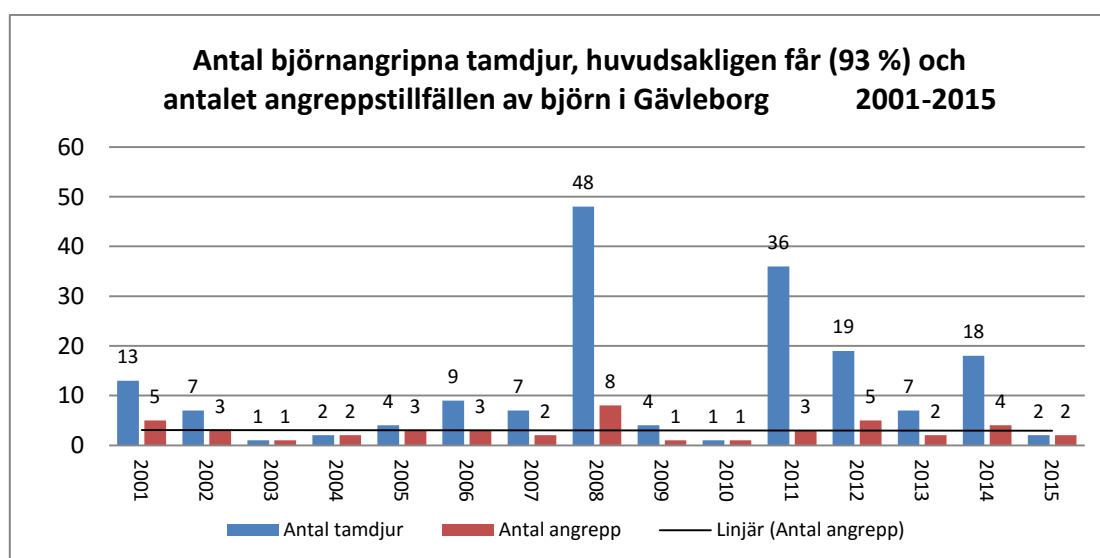
När det gäller socioekonomiska konsekvenser kan vi notera att björnförekomsten i vart fall inte påverkat den mycket positiva utveckling som skett inom länets fårnäring. Sedan millennieskiftet har antalet får (tackor och baggar) ökat med 97,1 procent enligt grafen nedan (källa, Jordbruksstatistisk årsbok). Detta trots att det nästan uteslutande är just får och lamm som drabbas av björnangrepp, eller motsvarande 93 procent av alla tamdjur.

Utgående från antalet tackor och baggar år 2014 (10 775), så drabbades totalt bara 18 får eller lamm samma år. Detta motsvarar endast 0,17 procent av antalet tackor och baggar (exklusive lamm) vilket torde innebära att andelen blir betydligt lägre än så (troligen < 1 promille) om länets lammandel är medräknad. Detta menar vi omöjligt kan innebära socioekonomiska effekter på samhällsnivå.

Vi noterar också att i texten till figur 2 i Länsstyrelsens beslut anges totalt 25 angrepp på får och nötboskap för perioden 2009-2015. Detta menar vi är ett felaktigt antal som i stället skall vara 18 angrepp i enlighet med Viltskadecenters statistik vilka är officiellt ansvariga för den årliga skaderapporteringen.

Enligt den statistik som Viltskadecenter redovisar avseende björnangrepp på tamdjur för perioden 2001-2015, finns inget som helst samband mellan ökad eller minskad björnförekomst och antalet angrepp på tamdjur enligt trendlinjen för antalet angrepp i grafen nedan. I motsats till vad Länsstyrelsen hävdar finns således inget direkt samband mellan antalet angrepp och björnförekomstens storlek i länet alltsedan spillningsinventeringen 2001.

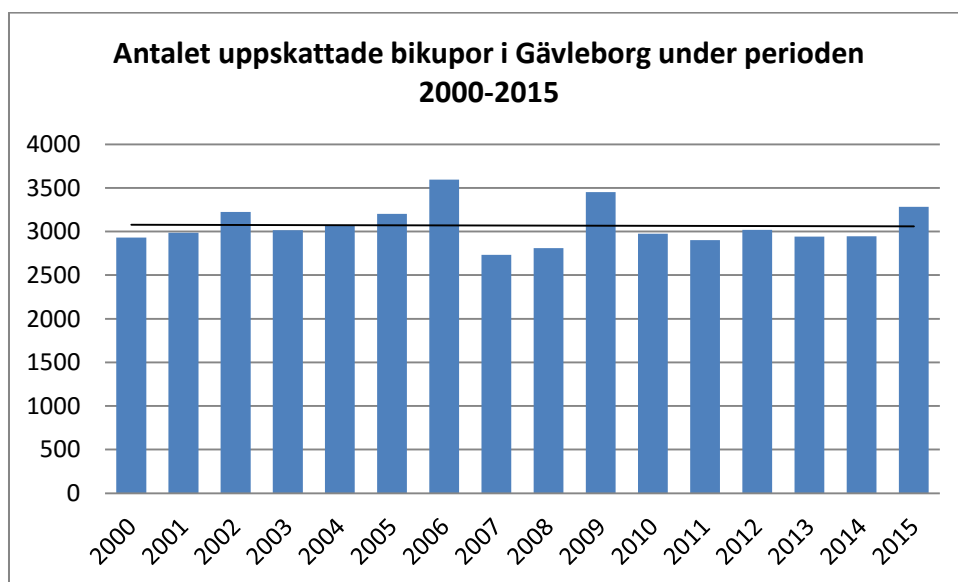

Källa: Viltskadecenters skadestatistik för Gävleborg 2001-2015

Länsstyrelsen nämner även angrepp på ensilagebalar och bikupor och anser att skadorna för björn är kostsamma och att lämpliga lösningar saknas för en del av de skador som björnarna orsakar samt att dessa i första hand skall förebyggas genom jakt. Vi måste här återigen påminna om art- och habitatdirektivet som anger att licensjakt efter björn endast kan tillåtas när det inte finns *någon annan lämplig lösning*.

Skadorna orsakade av björn varierar från år till år vilket länsstyrelsen själva är medvetna om, men man argumenterar ändå för att en *ökad björnstim* ökar risken för skador, högre kostnader och ökad oro. Vi vänder oss starkt emot detta argument då björnstimmen har konstaterats *minska, är på den lägsta nivån i modern tid och under förvaltningsnivån, samt riskerar att hamna under länets fastställda miniminivå* och därmed inte ökar som länsstyrelsen ger sken av.

Vi kan även här konstatera att storleken på björnstimmen i länet inte har påverkat vare sig antalet biodlare anslutna till Sverige Biodlare Riksförbund den senaste 10-årsperioden utan visar på ett konstant antal och inte heller antalet bikupor i länet har förändrats de senaste 15 åren enligt trendlinjen i nedanstående graf. Med andra ord finns inte heller något underlag för ett påstående att björnförekomsten i länet innebär socioekonomiska effekter på samhälls nivå när det gäller biodling.

Antal uppskattade bikupor i länet senaste 15 åren

Andra lämpliga lösningar – förebyggande åtgärder

Angrepp på bikupor och ensilagebalar är ett resultat av att dessa mycket ofta är placerade i utmarker eller i anslutning till skogsbryn utan egentlig tillsyn och heller inga krav på tillsyn.

I stället för att som Länsstyrelsen hävda att lämpliga lösningar saknas som alternativ till en omfattande licensjakt i tron att detta skall lösa problemet, borde ett rimligt krav från myndigheten vara att implementera ett ökat egenansvar hos brukarna. Myndigheten borde arbeta för ändrade rutiner genom att differentiera eller helt slopa ersättningar vid uppkomna skador på biodlingar och ensilagebalar som är placerade i utmarken utan tillsyn eller förebyggande skyddsåtgärder. Detta skulle skapa ett större incitament för både uppsättning och underhåll av förebyggande skyddsåtgärder och vi anser det på lång sikt vara den konkret bästa lösningen för färre björnskador och minskade kostnader.

Stängsling är en vedertagen och mycket effektiv förebyggande åtgärd vid rätt utförande och underhåll då björnen är mycket känslig för elektricitet. Länsstyrelsen hävdar att stängsling använts som förebyggande åtgärd under många år utan att det lett till minskade skador, vilket vi menar är felaktigt. Tyvärr saknas statistik hos Viltskadecenter, men de naturvårdare som besiktigar viltskador anger i så gott som i samtliga fall där björnskador uppstått brister i de förebyggande åtgärderna. Ofta saknas viltavvisande stängsel helt alternativt är de felaktigt uppsatta, dåligt underhållna eller saknar fungerande elektricitet.

I den rapport från SLU (Sandström, Ericsson, Dressel mfl "Attityder till rovdjur och rovdjursförvaltning" 2014:1) som länsstyrelsen också hänvisar till i sitt beslut, är stödet för att i första hand förebygga skador genom rovdjursavvisande stängsel på hela 90 % och endast 46 %, alltså hälften så stort stöd, har alternativet jakt som problemlösande förstahandsval.

Andra lämpliga lösningar – skyddsjakt

Vi anser även, i motsats till länsstyrelsen, att skyddsjakt är ett bra och nödvändigt komplement till de förebyggande åtgärder som alltid skall användas i första hand men där dessa metoder visat sig inte varit tillräckliga. Vid en skyddsjakt avlägsnas problematiska djur snabbt och effektivt och det involveras ett fåtal personer utsedda av länsstyrelsen vilket gör att dessa jaktmetoder har ett större folkligt stöd. En skyddsjakt är och ska inte vara en populationshämmande åtgärd, men med dagens låga population och det antal skyddsjakter som med tidigare års erfarenheter kan förväntas, är skyddsjakt under året tillräckligt för att avlägsna uppkomna problemdjur utan att ytterligare förvärra det negativa populationsantalet eller behöva oroas av en stor överpopulation i relation till länets

Som skäl till licensjakt anför Länsstyrelsen också att den illegala jakten på björn sannolikt skulle öka utan beståndsreglerad licensjakt. En enligt vår uppfattning anmärkningsvärd uppfattning och det förefaller som att Länsstyrelsen legitimerar en omfattande licensjakt på en fortsatt minskande björnstam, för att förhindra en eventuellt ökande illegal jakt, men som i inget fall gagnar björnstammens fortsatta utveckling i länet.

Rädsla och oro

Länsstyrelsen anger som ett av sina argument för licensjakt att "björn kan även orsaka skador i form av exempelvis rädsla och oro, som kan inverka på människors möjlighet att bo och verka på landsbygden". Det senare menar vi är ogrundade påståenden som myndigheten inte på något sätt har belägg för och som inte är seriöst i ett beslut som berör en fredad och nära hotad art. De skriver även att "förekomsten av rovdjur kan även leda till möjligheter i form av turism och jakttillfällen vilket kan innebära positiva upplevelser och inkomst. Enligt undersökningar är attityderna idag relativt positiva gentemot björn och det finns en acceptans för artens förekomst och förvaltning bland länets befolkning." Enligt den rapport från SLU 2014 som länsstyrelsen själva hänvisar till (Sandström, Ericsson, Dressel mfl "Attityder till rovdjur och rovdjursförvaltning" 2014:1), tyckte ca 61 % av länets befolkning om att ha björn i landet och så många som 58 % av länets befolkning kunde tänka sig att ha björn i närheten av sin bostad. Här har länsstyrelsen felaktigt angivit 49 %. Acceptansen för björn i närheten av sin bostad har, i motsats till där länsstyrelsen anser "attityderna vara stabila", tydligt ökat för varje år undersökningen gjorts där 53 % var positiva 2004, 55 % var positiva 2009 och alltså 58 % 2014 vilket är en statistiskt säkerställd ökning. I samma rapport anser en minoritet, endast 44 %, att det är acceptabelt att bedriva jakt på rovdjur på grund av rädsla och därmed faller också Länsstyrelsens argument för att en licensjakt skulle minska människors oro och rädslor.

Mot bakgrund av att skälen för Länsstyrelsens licensjaktbeslut år 2009 (Dnr 218-5627-09), år 2010 (Dnr 218-4082-10) samt år 2012 (Dnr 218-5391-12) inte alls berörde problemet med rädsla och oro

trots att den beräknade populationen då ansågs vara ca 530 björnar, den största björnpopulationen i länet i modern tid, och att man dessutom samma år beslutade att balansera stammen vid denna nivå, är det märkligt att länsstyrelsen i år då vi vet att stammen minskar och ligger under 381 individer enligt 2012 års skattning, menar att det finns skäl att föra fram argumentet oro och rädsla.

Länsstyrelsen skriver även att ”incidenter där både människor skadas och i värsta fall dödas är ett annat möjligt scenario som följd av en björnstam som tillåts öka..”, och vi anser detta scenario som länsstyrelsen målar upp sakna relevans då björnstammen som vi tidigare redogjort *minskar* och inte ökar. Det är också väl känt att de fåtal incidenter som inträffat, i tider med en betydligt högre population, har i nästan samtliga fall varit kopplade till jägare och/eller deras jakthundars beteende. För att komma till rätta med dessa incidenter borde i stället informationen och utbildningen riktade mot jägarkåren ökas och förtydligas i stället för en omfattande avskjutning av en Svensk rödlistat rovdjursart.

Länsstyrelsen anför vidare ”det samlade rovdjurstrycket” som ett skäl till licensjakt på en rödlistat art utan att närmare precisera vad som menas med detta ”rovdjurstryck” och vi efterlyser tydligare och mer specificerade argument.

5. Slutord

Naturskyddsföreningen Gävleborgs samlade bedömning är efter genomgång av aktuella offentliga rapporter och statistik, att licensjakt under 2016 på björn inte kan medges då björnstammen har en populationsnivå som ligger under det fastställda och beslutade förvaltningsmålet med en fastställd och nedåtgående och trend. Därtill bör ett erforderligt utrymme finnas för att kunna besluta om skydds jakt på problembjörnar där andra lämpliga metoder saknas eller har visat sig vara verkningslösa. En licensjakt skulle inte uppfylla kravet på att med god marginal bibehålla en livskraftig population med gynnsam bevarandestatus i artens naturliga utbredningsområde.

Länsstyrelsens beslut strider mot den svenska jaktförordningen och EU:s art- och habitatdirektiv. Vi anser även att beslutet inte uppfyller kravet där licensjakt efter björn, varg, järv och lo ska kunna tillåtas endast om det inte finns någon annan lämplig lösning och att jakten inte försvårar upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. Jakten måste dessutom vara lämplig med hänsyn till stammarnas storlek och sammansättning samt ske selektivt och under strängt kontrollerade förhållanden.

Inte heller kraven gällande undantagsbestämmelser, som skall tolkas restriktivt och där myndighet som fattat beslutet har bevisbördan för att nödvändiga förutsättningar föreligger för varje undantag, har uppfyllts av Länsstyrelsens beslut. Vi anser inte att beslutet är noggrant och tillräckligt motiverat eller hänvisar till de skäl, villkor och krav som anges i artikel 16.1 i livsmiljödirektivet.

Länsstyrelsen har därtill inte på något sätt kunnat uppvisa bevis eller underlag för att björnjakten verkligen kan nå de syften man anger, utan dessa har snarare motbevisats av oss genom presentation av offentliga uppgifter och faktarapporter.

Med anledning av ovanstående yrkar Naturskyddsföreningen Gävleborg på att Förvaltningsrätten avslår Länsstyrelsen Gävleborgs beslut om licensjakt på totalt 25 björnar samt meddelar inhibition tills dess domen vunnit laga kraft i enlighet med vad vi angivit ovan under punkt 1 Yrkanden.

Gävle 2016-06-29

Denise Fahlander
Ordf. Naturskyddsföreningen Gävleborg

Anders Ekholm
Naturvårdens ersättare i VFD Gävleborg